

Eräänä yönä viidakossa vietettiin halloweenia – vuoden pelottavinta juhlaa. Se oli myös vuoden maukkain juhla, joten Simo Panssi ja hänen ystävänsä lähtivät uhmaamaan pimeää herkkujen toivossa.

Yhtäkkiä kuului karmivaa käkätystä.

HÄHÄH ÄHÄ HÄÄ HÄ

"Onko tuokin yön ääniä?" Simo nielaisi.

"Ääni tulee tuon puun takaa. Kuka menee katsomaan?" kysyi naapurin Hermanni.

"En minä!" huusi Anneli.

"Enkä minä!" toistivat Simo, Hermanni ja pahkasika Pasi.

"Minä menen", sanoi Piikki. Hän meni lähemmäs puuta. Ja vielä lähemmäs.

"Ole varovainen!" Pasi huikkasi.

"Minulle maistuisi vielä muutamat herkut", Hermannin sanoi.

"Sama juttu", sanoi Piikki. "En ole saanut mitään suosikkejani."

"Sanopa muuta", Pasi totesi.

"Pikemminkin haistapa muuta", sanoi Anneli. "Kuka pieraisi?"

"En ainakaan minä", Pasi julisti.

Haju voimistui. Se oli kuin yhdistelmä
mätiä munia, vanhaa kaalikeittoa ja
hikisiä kainaloita. Simon silmiä kirveli.

"Ei se ole pieru!" sanoi Hermannin.

"Mi-mikä se sitten on?" Simo kysyi.